

บทบรรณาธิการ

EDITORIAL

วิทยานิพนธ์ : ปัญหาหนักอก

ในบรรดากระบวนกรต่าง ๆ ของการศึกษาชั้นสูงนั้น การเขียนหรือการเรียบเรียงวิทยานิพนธ์นับว่าเป็นเรื่องที่มีความสำคัญและยุ่งยากอย่างที่สุดเรื่องหนึ่ง ทั้งนี้เนื่องจากถ้า การเขียนหนังสือให้เป็นเล่มเป็นสิ่งที่กระทำยากอยู่แล้ว แต่การเขียนหนังสือให้มีลักษณะเป็นวิทยานิพนธ์ตามหลักเกณฑ์ทางวิชาการกลับเป็นสิ่งที่ยากขึ้นไปอีก ในฐานะที่ผู้เขียนเป็นผู้หนึ่งที่มีส่วนรับผิดชอบเกี่ยวกับการควบคุมการเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาชั้นปริญญาโททางรัฐประศาสนศาสตร์มาเป็นระยะเวลาพอสมควร จึงเห็นว่าการพิจารณาศึกษาดังความสำคัญ ของวิทยานิพนธ์และปัญหาเกี่ยวกับการเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ขอให้เป็นที่น่าสนใจย่อมจะเป็นประโยชน์แก่นักศึกษาและผู้ที่ต้องการจะศึกษาในคณะรัฐประศาสนศาสตร์ต่อไปในภายหน้า นอกจากนั้น ยังอาจเป็นประโยชน์แก่นักศึกษาอื่น ๆ หรือผู้ที่สนใจในการศึกษาวิชารัฐประศาสนศาสตร์และวิชาการชั้นสูง ๆ โดยทั่วไปบ้างไม่มากนักน้อย สำหรับบุคคลอื่น ๆ ก็อาจจะอ่านเรื่องนี้ที่ทำงานของรัฐได้ใช้ว่า หรือจะพลิกผ่านไปเสียก็สุดแต่อัธยาศัย

ถ้าหากในขั้นนี้ ผู้เขียนจะไม่พิจารณาถึงวิธีการและหลักเกณฑ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับการเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ว่าควรจะเขียนอย่างไรและจะต้องทำอะไรบ้าง เพราะเป็นเรื่องที่ต้องใช้ เวลาพิจารณาศึกษามาก และต้องเขียนเป็นบทความหรือบทความอีกเรื่องหนึ่งต่างหากจึงจะได้ ความสมบูรณ์ แต่จะได้พิจารณาเฉพาะปัญหาเกี่ยวกับการเขียนวิทยานิพนธ์ซึ่งเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญ ๆ บางประการที่นักศึกษาควรจะได้หาทางหลีกเลี่ยงและแก้ไขเสียเท่านั้น

ความสำคัญของวิทยานิพนธ์

โดยทั่วไป วิทยานิพนธ์เป็นสิ่งที่กำหนด (requirement) ไว้ในหลักสูตร การศึกษาชั้นสูงของมหาวิทยาลัยทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ คือชั้นปริญญาโทและปริญญาเอก

(ในบางกรณีก็อาจรวมทั้งชั้นปริญญาตรีด้วย และในบางกรณีก็อาจมีข้อยกเว้นสำหรับชั้นปริญญาโท) และมีความยากง่าย หนักเบาหรือตึงหย่อนแตกต่างกัน โดยเฉพาะในชั้นปริญญาเอกย่อมมีความเข้มงวดเป็นพิเศษ ทั้งนี้โดยไม่จำกัดว่าจะเป็นการศึกษาวิจัยจากหลักฐานที่เป็นเอกสารซึ่งเรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า “documentary research” หรือการรวบรวมและศึกษาข้อมูลต่างๆ จากการสำรวจ (survey) การสัมภาษณ์ (interview) การส่งคำถามไปให้ตอบ (questionnaire) หรือการสังเกตการณ์ (observation) ซึ่งเรียกรวมๆ กันว่า “field research” ก็ตาม โดยสรุป วิทยานิพนธ์เป็นสิ่งที่สถาบันการศึกษาดูว่าเป็นผลงานที่สำคัญที่สุดของการศึกษาและเป็นผลงานวิจัยทางวิชาการ ซึ่งแสดงออกถึงความเป็นนักศึกษาชั้นสูงและความสามารถที่จะทำการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง นอกเหนือจากการศึกษาในห้องเรียนที่บรรดาอาจารย์หรือศาสตราจารย์ต่างๆ เป็นผู้หยิบยื่นให้ ความยากของการเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ นับว่าเป็นสาเหตุสำคัญอย่างยิ่งประการหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาจำนวนไม่น้อยเกิดความท้อถอย และไม่ยอมศึกษาต่อในชั้นสูงๆ ด้วยเหตุนี้ การศึกษาในชั้นสูงจึงขึ้นอยู่กับความสามารถ ความมานะพยายามและความตั้งใจจริงของนักศึกษาเป็นส่วนสำคัญ

สำหรับเรื่องเกี่ยวกับความสำคัญและความยากของการเขียนวิทยานิพนธ์นั้น ย่อมเป็นที่ประจักษ์แก่นักศึกษาส่วนใหญ่อยู่แล้ว จากสถิติการศึกษาของคณะรัฐประศาสนศาสตร์ซึ่งได้ตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2498 และเปิดสอนเฉพาะชั้นปริญญาโท จนถึงบัดนี้นับเป็นเวลาประมาณ 8 ปีเศษ มีนักศึกษาทั้งสิ้นจำนวน 523 คน แต่มีผู้ที่ศึกษาจบบริบูรณ์และได้รับปริญญาตรีประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิตไปแล้วประมาณ 60 คนเท่านั้น ทั้งๆ ที่ได้มีข้อบังคับให้นักศึกษามาเรียนเต็มเวลาและต้องมีเวลาเรียนในชั้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ของชั่วโมงบรรยายทั้งหมด จึงจะมีสิทธิ์สอบได้ก็ตาม จากหลักสูตรที่กำหนดไว้ นักศึกษาจะใช้เวลาโดยปกติประมาณหนึ่งปีครึ่งในการมาเรียนเป็นประจำจึงจะสามารถสอบได้ครบทุกลักษณะวิชา หลังจากนั้นก็ใช้เวลาเตรียมตัวสอบได้ข้อเขียนพิศดารและภาษาอังกฤษ ซึ่งเมื่อผ่านการสอบทุกอย่างอย่างเรียบร้อยแล้วก็จะมีเวลาเหลือสำหรับการเขียนวิทยานิพนธ์ราวๆ 3 ปีเต็ม อันนับว่าเป็นระยะเวลาที่นานพอสมควร ตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัยนักศึกษาระดับปริญญาโทจะต้องศึกษาให้สำเร็จภายในระยะเวลา 5 ปี

จากสถิติของการศึกษาค้นคว้า จึงเป็นที่น่าสนใจว่า เพราะเหตุใดนักศึกษาจำนวนมาก จึงไม่ศึกษาให้สำเร็จ ทั้ง ๆ ที่ได้เสียเวลาไปมากและได้สอบไล่ได้ครบทุกลักษณะวิชาแล้ว สาเหตุเหล่านี้ อาจเกิดจากองค์ประกอบและสิ่งแวดล้อมหลายประการ อาทิเช่น ไม่ตั้งใจศึกษาให้สำเร็จเนื่องจากอุปสรรคเกี่ยวกับการงานหรือสุขภาพ หรืออยากศึกษาต่อให้จบแต่ไม่มีเวลาเขียนวิทยานิพนธ์ หรือเขียนวิทยานิพนธ์ไม่ได้หรือเขียนได้แต่ไม่ดี เป็นต้น โดยสรุป ปัญหาที่นำหน้าหัวใจจึงอยู่ที่การเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ ซึ่งเป็นงานหนักและยุ่งยากและเป็นปัญหาที่ทางคณะ มีความห่วงกังวลอยู่เป็นอันมาก จึงสมควรที่จะได้พิจารณาถึงปัญหาต่าง ๆ ต่อไป

ปัญหาเกี่ยวกับการเรียบเรียงวิทยานิพนธ์

ดังได้กล่าวแล้วว่าผลงานทางวิทยานิพนธ์นั้น นอกจากจะเป็นการแสดงความดีใจและความสามารถของตัวนักศึกษาเองแล้ว ยังเป็นเครื่องบ่งชี้มาตรฐานการศึกษาของสถาบันอีกด้วย ด้วยเหตุนี้ ทางคณะรัฐประศาสนศาสตร์จึงได้เน้นความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องนี้เป็นพิเศษ แต่เป็นที่น่าเสียดายว่า นักศึกษาส่วนมากมักจะติดธุระการงานเสีย ทำให้ไม่มีเวลาทำการศึกษาให้ติดต่อกันไม่ได้ เป็นเหตุให้การเขียนวิทยานิพนธ์ต้องยืดเยื้อออกไปเป็นเวลานาน สำหรับข้อนี้นับว่าเป็นปัญหาที่น่าเห็นใจเพราะนักศึกษาเป็นจำนวนมากเป็นข้าราชการ ซึ่งจำต้องกลับไปรับราชการชดเชยกับเวลาที่ตามาศึกษา อย่างไรก็ตาม เวลาที่ยังเหลืออยู่สำหรับการเขียนวิทยานิพนธ์ย่อมเป็นเวลาที่น่าานพอที่จะเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ให้เสร็จเรียบร้อยได้อย่างสบาย ปัญหาจึงอยู่ที่ว่า นักศึกษารัฐกิจตระหนักถึงความสำคัญและความยากของวิทยานิพนธ์และมุ่งคิดหรือสนใจที่จะเขียนวิทยานิพนธ์นั้นให้สำเร็จลุล่วงไปเพียงใดหรือไม่เป็นสำคัญ

นอกจากนี้ยังมีปัญหาเกี่ยวกับความเข้าใจในเรื่องการเขียนวิทยานิพนธ์หรือลักษณะสำคัญของวิทยานิพนธ์ ตลอดจนระเบียบการต่างๆของทางคณะ ซึ่งเป็นที่ประจักษ์ว่า นักศึกษาจำนวนไม่น้อยยังขาดความเข้าใจอย่างแท้จริงในเรื่องนี้ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะขาดความสนใจที่จะศึกษาให้เข้าใจลึกซึ้งหรือเนื่องมาจากสาเหตุอื่น ๆ ก็ได้ ในบางกรณีก็อาจเป็นเพราะรู้สึกว่าการเขียนวิทยานิพนธ์ให้เป็นเล่มเป็นของยาก เลยปล่อยให้เนิ่นนานจนกระทั่งเกือบจะลืมเลือนไปในทางกลับกัน อาจคิดว่าไม่ใช่เรื่องยากจึงมิได้รับลงมือกระทำเสียแต่เนิ่น ๆ ซึ่งอาจคิดไปได้เป็น 2 ประการ คือ (1) เมื่อถึงเวลาที่ต้องเขียนเสร็จเองเพราะคงจะบุกได้ภายในพักเดียว

(๒) อย่างไรเสียอาจารย์หรือกรรมการก็คงพอจะช่วยให้ผ่านไปได้ รวมความแล้ว ด้วยเหตุผลอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างประกอบกัน จึงมิได้มีการเตรียมเขียนวิทยานิพนธ์ไว้ก่อน พอใกล้จะครบกำหนด ๕ ปีของอายุการศึกษาก็เร่งรวบรวมข้อความจากหนังสือต่าง ๆ บางกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของทางราชการบ้าง ประติดประต่อกันเข้าให้เป็นเล่มใหญ่แล้วรีบนำมาส่งเพื่อให้ทันเวลา

การปฏิบัติดังกล่าว นับว่านำมาซึ่งผลเสียหลายประการ ในประการแรก สิ่งที่น่ามาคำนึงถึงจะขาดคุณค่าของการเป็นวิทยานิพนธ์ทางวิชาการเนื่องจากขาดลักษณะสำคัญของวิทยานิพนธ์ อาทิเช่น ไม่มีแนวเรื่องและกรณีวิเคราะห์ปัญหา ไม่มีความคิดเห็นของตนเอง ซึ่งแม้ว่าจะได้ใช้เอกสารหรือข้อมูลปฐมภูมิ (primary data) ก็ตาม แต่ก็คงขาดลักษณะแรกเริ่ม (originality) เพราะเป็นการรวบรวมไม่ใช้การวิเคราะห์ปัญหาโดยความคิดอ่านของตนเอง ผลเสียที่ร้ายแรงที่สุดก็คือ นอกจากวิทยานิพนธ์จะไม่เข้าขั้นมาตรฐานและนำความผิดหวังมาให้แล้วยังเป็นการสิ้นเปลืองแรงงาน เวลา ความคิด และสติปัญญาที่ต้องใช้ไปอย่างหักโหมในระยะเวลาดังกล่าวโดยปราศจากประโยชน์อีกด้วย ในส่วนที่เกี่ยวกับทางสถานศึกษา สิ่งที่น่าเสียดายเป็นอย่างยิ่งก็คือ นักศึกษามีได้เปิดโอกาสให้ทางคณะฯ หรืออาจารย์ผู้แนะนำสามารถให้ความช่วยเหลือได้เสียเพราะไม่มีเวลาเหลือไว้ให้สำหรับการตรวจทานและแก้ไขแต่อย่างใด ฉะนั้น แทนที่จะเกิดความภาคภูมิใจที่ทางฝ่ายอาจารย์จะสามารถช่วยเหลือนักศึกษาได้และช่วยกันผลิตผลงานทางวิชาการให้เป็นเอกสารสำหรับใช้อ้างอิงประกอบการศึกษาของอนุชนรุ่นหลังก็กลับกลายเป็นความผิดหวังและความหดหู่ใจทั้งสองฝ่าย

ด้วยเหตุดังกล่าว ผู้เขียนจึงใคร่ขอฝากข้อคิดบางประการแก่นักศึกษาซึ่งสนใจที่จะศึกษาต่อไปให้สำเร็จโดยขอให้ตระหนักในความสำคัญบางประการดังต่อไปนี้ คือ

(๑) ทางคณะฯและบรรดาอาจารย์ทุก ๆ คนพร้อมและเต็มใจที่จะให้ความร่วมมือและช่วยเหลือแก่นักศึกษาทุก ๆ อย่างเท่าที่สามารถจะกระทำได้ แต่ใคร่ขอให้มีเวลาที่จะแนะนำและอ่านทานบ้าง เพื่อให้ได้ผลงานที่ติดตามสมควร การเขียนหรือเรียบเรียงวิทยานิพนธ์เป็นงานยากและหนักที่สุดในชีวิตของการศึกษา จึงขอให้ระลึกว่า การแนะนำ ตรวจทานและแก้ไขวิทยานิพนธ์เรื่องหนึ่ง ๆ นั้น ต้องใช้เวลาเป็นแรมเดือนหรือปี (ซึ่งสุดแต่ผู้แนะนำแต่ทุกท่านจะมีเวลา

และภารกิจด้านอื่น ๆ มากน้อยเพียงใด) จึงจะเข้ารูปและมาตรฐานทางวิชาการขั้นสูงได้

(2) ผตงานจากการเป็นผู้ควบคุมและแนะนำวิทยานิพนธ์ย่อมเป็นความภาคภูมิใจอย่างหนึ่งของอาจารย์และผู้ที่เกี่ยวข้อง ฉะนั้น นักศึกษาที่ขอร้องให้อาจารย์หรือบุคคลอื่นเป็นผู้แนะนำวิทยานิพนธ์ของตน ควรจะได้ระลึกถึงความสำคัญขั้นนี้ด้วย กล่าวคือ ถ้านักศึกษาพยายามเขียนวิทยานิพนธ์ให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ก็ย่อมจะเป็นความยินดีและเป็นการเพิ่มพูนชื่อเสียงและเกียรติคุณของผู้แนะนำด้วย หากเป็นไปในทางตรงข้าม ก็เท่ากับมิได้ช่วยกันในการก่อแต่อย่างใด

(3) อาจารย์และกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ อาจเป็นกันเองกับนักศึกษาได้ทุกประการทั้งในด้านการสอบปากเปล่าและการให้คำแนะนำอื่น ๆ แต่ย่อมจะไม่สามารถช่วยนักศึกษาได้ในกรณีที่วิทยานิพนธ์ไม่ถึงขนาดและไม่มีเวลาที่จะแก้ไขได้ ทั้งนี้ นอกจากจะผิดในด้านหลักการของการศึกษาแล้ว ยังเท่ากับนำความเสื่อมมาสู่สถาบันและตัวเองอีกด้วย

(4) ดังได้กล่าวมาแล้ว การเขียนวิทยานิพนธ์เป็นข้อกำหนดของหลักสูตรการศึกษาที่ต้องการให้นักศึกษาแสดงความสามารถในทางวิชาการของตนเอง ซึ่งถ้านักศึกษาไม่สามารถปฏิบัติให้ครบถ้วน ก็ไม่อาจที่จะศึกษาดำเนินเป็นบัณฑิตขั้นสูงได้ โดยนัยนี้ จึงใคร่ขอให้นักศึกษาพึงระลึกถึงความสำคัญเกี่ยวกับหน้าที่ของนักศึกษาอยู่เสมอด้วย เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์นี้ นักศึกษาจะต้อง (ก) เข้าใจระเบียบของทางคณะฯ (ข) เข้าใจวิธีการเขียนหรือเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ และ (ค) พึงระลึกว่า การเขียนวิทยานิพนธ์นี้เป็นเรื่องของนักศึกษา ไม่ใช่เรื่องของอาจารย์ ซึ่งเป็นผู้มีหน้าที่คอยแนะนำและให้คะแนนเท่านั้น โดยเหตุนี้ นักศึกษาจึงจำต้อง (1) เขียนวิทยานิพนธ์ให้เข้าลักษณะและมาตรฐานของคณะฯ (2) เขียนข้อเท็จจริงให้ถูกต้อง (3) หาหลักฐานมาสนับสนุนโดยเลือกใช้ข้อมูลที่ดีที่สุด และ (4) วิเคราะห์เหตุการณ์และวิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ โดยอาศัยเหตุผลและยึดถือหลักวิชา

ในส่วนของที่เกี่ยวข้องกับอาจารย์ผู้แนะนำนั้น โดยปกติก็จะต้อง (1) ให้เกียรติแก่นักศึกษาเท่าที่จะทำได้ ทั้งนี้โดยแนะนำและแนะนำเท่าที่เห็นว่าจำเป็นและเหมาะสม อย่าให้เกิดอิทธิพลครอบงำต่อความนึกคิดของนักศึกษามากนัก (2) เชื่อว่าข้อเท็จจริงที่นักศึกษาอ้างนั้นถูกต้อง

โดยตรวจหลักฐานที่อ้างอิง ซึ่งข้อนี้ถือว่านักศึกษาต้องมีความรับผิดชอบและรับผิดชอบเป็น
อย่างดียิ่ง (๓) ปล่อยให้ นักศึกษาตีความเกี่ยวกับข้อเท็จจริงและวิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ
ได้โดยเสรีตามหลักวิชาและเหตุผล เพื่อให้วิทยานิพนธ์เป็นผลงานของนักศึกษาอย่างแท้จริง

ด้วยเหตุที่ตระหนักในความสำคัญของวิทยานิพนธ์และปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับการเขียน
วิทยานิพนธ์ที่ทางคณะ ฯ ต้องประสบอยู่ในขณะนี้ คณะรัฐประศาสนศาสตร์จึงได้จัดให้มีการ
สัมมนาเกี่ยวกับการเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ขึ้นเมื่อวันเสาร์ที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๐๖ เป็นเวลา ๓ ชั่วโมง
เต็ม (๙.๐๐-๑๒.๐๐ น.) เพื่อช่วยแนะนำและให้ความกระจ่างแก่นักศึกษายิ่งขึ้น และโดยที่ได้
ประจักษ์ในความซุกซนและความยุ่งยากนานาประการเกี่ยวกับเรื่องเวลา นับตั้งแต่การตรวจ
ทานโดยอาจารย์ผู้แนะนำหรือผู้ควบคุม การปรับปรุงแก้ไขของนักศึกษา การพิมพ์ การตั้งกรรม
การตรวจสอบ เวลาอ่านของกรรมการ การสอบปากเปล่าและการตรวจแก้ไขในขั้นสุดท้าย
จึงได้ตกลงกำหนดกันในที่ประชุมสัมมนาวันนั้นว่า ให้นักศึกษานำวิทยานิพนธ์มายื่นต่อทาง
คณะฯ อย่างน้อยเป็นเวลา ๔ เดือน ก่อนวันครบกำหนดเวลา ๕ ปี ของอายุการศึกษาของนักศึกษา
แต่ละคน ซึ่งทางคณะ ฯ จะได้ประกาศใช้เป็นระเบียบภายในเพื่อถือปฏิบัติต่อไป

ฉะนั้น ผู้เขียนใคร่ขอให้นักศึกษาพึงระลึกและยึดถือความสำคัญดังกล่าวด้วย และอยาก
จะกล่าวเพิ่มเติมว่า หากนักศึกษาได้ปล่อยให้เวลาด่วงเลยมาจนเกือบจะครบกำหนด ๕ ปี โดย
ยังมีได้ลงมือเขียนวิทยานิพนธ์ หรือเขียนบ้างแต่ยังไม่ใกล้ความสำเร็จ น่าจะได้ตัดสินใจตี
เสียงดังที่โตขึ้นมาแล้วเกือบ ๕ ปี ทั้งนี้ นอกจากจะเขียนให้ตีได้โดยยากแล้ว ยังเป็นการสิ้น
เชิง ขาดจิตใจและความคิดอย่างที่จะไม่คุ้มประโยชน์แต่อย่างใดเลยอีกด้วย ส่วนผู้ที่เขียน
จนเกือบจะเสร็จอยู่แล้ว ก็ขอให้เร่งมือเขียนให้เสร็จแล้วนำมายื่นต่อเจ้าหน้าที่โดยเร็ว

โดยสรุป ถ้าจะเปรียบวิทยานิพนธ์กับยา ก็เป็นยาหม้อที่ใหญ่ที่สุดและแรงที่สุดในชีวิต
ของการเป็นนักศึกษา ซึ่งถ้าจะตีและกินให้หมดได้ ก็ต้องเฝ้าและใช้ความอดทนพยายามอย่าง
ถึงขนาด ผู้เขียนขอจบข้อเขียนนี้ด้วยการอ้างคำปราศรัยตอนหนึ่งของศาสตราจารย์ ดร. มาลัย
หุตะนันท์ คณบดีคณะรัฐประศาสนศาสตร์ ซึ่งได้กล่าวแก่นักศึกษาในวันสัมมนาเกี่ยวกับ
วิทยานิพนธ์ดังต่อไปนี้

ความดีเร็วที่นักศึกษาทั้งหลายตอบได้ขอเขียนพิศดารผ่านได้ นับว่า
เป็นความดีเร็วที่น่าภาคภูมิใจ แต่ก็มีความดีเร็วเพียงชั้นหนึ่งของการ
ศึกษาในชั้นมหาวิทยาลัยทางรัฐประศาสนศาสตร์เท่านั้น ในชั้นต่อไป นัก
ศึกษายังจะต้องประสบกับงานที่สำคัญอย่างยิ่ง คือ จะต้องเขียนวิทยานิพนธ์
ให้เข้ามาตรฐานของคณะฯ อันจะเป็นการแสดงออกซึ่งความสามารถของ
นักศึกษาเองและมาตรฐานอันสูงของสถาบันของเราอีกด้วย ผมขอให้นัก
ศึกษาจงช่วยกันรักษามาตรฐานอันนี้ได้ และขอให้ประสบความดีเร็วทุกคน

บรรณาธิการ